

en række latinamerikanske lande samt Japan og Malawi). Operative paragraf 4 med anmodningen om ikke at yde Sydafrika og Portugal støtte blev vedtaget, ligeledes med 68 stemmer for og 7 imod, medens 25 afstod.

Sverige udtalte i en kort stemmeforklaring, at man fra svensk side delte mange af de i resolutionen fremførte synspunkter, men ikke kunne støtte de i operative paragraf 3 og 4 indeholdte anbefalinger. Ceylon nævnte, at resolutionens anbefalinger kun kunne betragtes som en principudtalelse, men ikke som et krav til særorganisationerne, idet disse naturligvis ikke kunne undlade at tage hensyn til deres statutter; det mest passende sted at rejse en debat om Den internationale Banks lånepolitik ville have været i bankens bestyrelse.

Generalforsamlingen vedtog den 14. november — efter fornyede delafstemninger om operative paragraf 3 og 4 udvalgets resolution (rés. 2311) med 81 stemmer for og 2 imod, medens 18 afstod.

4. udvalgs beretning: A/6954.

Oman-spørgsmålet.

(Dagsordenen punkt 70).

I. Debatten.

4. udvalg behandlede Oman-spørgsmålet på 7 møder fra den 27. november til den 8. december 1967. Der kom ingen nye synspunkter frem under debatten, ligesom den resolutionstekst, der vedtoges, var en nøje gengivelse af 21. generalforsamlings resolution vedrørende Oman.

Den relativt langvarige mødetid, der blev afset til Oman-spørgsmålets behandling, må tildels ses som en gestus fra de øvrige afroasiatiske lande til de arabiske lande, for hvem Oman-spørgsmålet er en hjertesag. Hertil kommer, at de kommunistiske lande betragter Oman-spørgsmålet som et typeeksempel på imperialismen og kolonialismen. Konfrontationen skærpes yderligere derved, at Storbritannien fortsat afviser FNs kompetence i spørgsmålet under henvisning til, at Oman ikke er en koloni, idet Sultanatet Muscat og Oman er en uafhængig, suveræn stat.

I indlæg fra en lang række arabiske lande — dog ikke Saudi-Arabien — blev det hæv-

det, at Storbritanniens „fortsatte aggression i det østlige Arabien“ havde medført, at 40.000 mennesker var flygtet fra Oman til Saudi-Arabien. Takket være det britiske kolonistyre, der var camoufleret som støtte til en mere og mere upopulær hersker, levede Omans befolkning i et af de rigeste områder på den arabiske halvø stadig under middelalderlige forhold og isoleret fra omverdenen.

Der var kun få indlæg fra afro-asiatisk side i øvrigt. De kommunistiske repræsentanter hæftede sig især ved de britiske baser i området og den påståede britiske økonomiske udnyttelse af Oman. Storbritannien opretholdt ifølge den sovjetiske repræsentant udelukkende sit ulovlige herredømme over Oman for at beskytte de kapitalistiske oliemonopolers interesser samt Storbritanniens egne imperialistiske interesser øst for Suez.

Storbritanniens repræsentant fastholdt de britiske synspunkter med hensyn til FNs manglende kompetence og udtalte i øvrigt, at Storbritannien ifølge aftale mellem de to lande opretholdt sit luftbaser i Sultanatet, men at disse udelukkende blev benyttet til forsyningsformål.

II. Høring af petitionærer.

4. udvalg hørte på ny petitionærer fra området — sheikerne Suleiman og Talib — der rettede kraftige angreb på Storbritannien for dets støtte til sultanen i Muscat, som ifølge petitionærerne ikke havde befolkningen bag sig og kun bevarede sin stilling i kraft af den britiske økonomiske og militære tilstedeværelse. Petitionærerne hævdede, at den britiske militærbase på øen Masirah var blevet udbygget til en potentiel kapacitet på 40.000 mand og dermed udgjorde en alvorlig trusel mod de uafhængige lande i området.

III. Resolutionen.

På forslag af en række afro-asiatiske lande vedtog 4. udvalg den 8. december en resolution, der beklager Storbritanniens politik i Oman-spørgsmålet, herunder støtten til et urepræsentativt regime, og den manglende britiske efterlevelse af den generelle kolonideklaration og tidligere generalforsamlingsresolutioner. Den britiske militære tilstedeværelse betegnes som en hindring for be-